

Chương 36

Vụ Mang Mang đâu phải thiếu nữ vô tri, bỗng bị lời ám chỉ của Lộ Tuyền làm cho đỏ bừng mặt. Tuy về chuyện tiếp xúc cơ thể, thường thì phụ nữ đều cảm thấy bị thiệt thòi, còn đàn ông thì quá lời. Nhưng nếu đổi lại là Lộ Tuyền, Vụ Mang Mang cứ có cảm giác cô lợi dụng được anh vậy.

Nơi ăn tối là một quán nhỏ, nổi tiếng về món phôi phụ thê, đó là một món ăn Tứ Xuyên nhưng dù là ở Tứ Xuyên cũng rất khó ăn được chỗ chính tông. Mà món ăn ở quán này cay nồng thơm ngon, thức ăn tươi mới, đương nhiên chủ yếu là bà chủ nêm nếm rất ngon miệng.

Vụ Mang Mang lại yêu chết món sủi cảo tương đỏ của quán này.

“Hình như anh rất thích kiểu quán ăn nhỏ này thì phải?” Vụ Mang Mang hỏi Lộ Tuyền.

“Sao em lại hỏi thế?” Đây là lần đầu Lộ Tuyền đưa Vụ Mang Mang đi ăn.

“Lần trước Ninh Tranh dẫn em đi ăn ở một quán bánh bao, rất ngon, anh ta nói là anh giới thiệu”, Vụ Mang Mang nói câu này rõ ràng là vô tâm.

“Thế hả?” Lộ Tuyền chỉ lãnh đạm nói thế rồi không lên tiếng nữa.

Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tuyền là người quá lạnh lùng, khiến người ta không tài nào trò chuyện tiếp nữa nên đành im miệng, tập trung ăn sủi cảo.

“Anh thích kiểu quán ăn nhỏ này là vì họ hoặc nhiều hoặc ít đều có tay nghề hoặc được tổ tông truyền lại”, mãi sau Lộ Tuyền mới nói một câu.

Thế thì thứ ta ăn là di sản văn hóa phi vật thể chăng?

Có điều ngẫm lại, Vụ Mang Mang cũng cảm thấy cần phải nâng đến ủng hộ những quán ăn kiểu này, ngàn vạn lần đừng để thất truyền.

“Ừm, sau này em cũng sẽ tranh thủ truyền lại một món ăn cho con cháu”, Vụ Mang Mang hào phóng nói.

“Rất tốt, anh đang đợi xem đây”, Lộ Tuyền khen Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang tự thấy bực bội vì mình nhanh miệng, không phải cô muốn mau chóng lấy chồng mà chỉ tiện thể tìm đề tài nói chuyện tiếp mà thôi.

Bây giờ thì Vụ Mang Mang quyết định chỉ ăn mà không nói nữa.

Lộ Tuyền cũng không nói nhiều, hai người ở cạnh nhau rất im lặng, như thể vợ chồng già mười mấy năm trời đến mức không còn gì để nói nữa.

Cả bữa ăn, Vụ Mang Mang phụ trách ăn, còn Lộ Tuyền thì phụ trách ngắm.

Vụ Mang Mang ăn cay đến mặt đỏ bừng bừng, không ngừng lấy tay quạt lưỡi, tê quá!!!

Lúc thanh toán, bà chủ nói nếu đánh giá qua mạng có thể giảm giá mười phần trăm.

Tuy bình thường Vụ Mang Mang rất thích kiểu thanh toán qua mạng này nhưng hôm nay chắc chắn là không cần rồi.

Nên cô chỉ lặng lẽ nhìn Lộ Tuyền, đợi anh trả tiền.

“Em có app nhận xét không?” Lộ Tuyền quay sang hỏi Vụ Mang Mang.

“Có”, Vụ Mang Mang không chắc có phải mình đã hiểu lầm ý của Lộ Tuyền hay không.

Lộ Tuyền “ừm” một tiếng, “Thế em trả tiền đi.”

Trời, nam nữ Trung Quốc yêu nhau chẳng phải đều do nam giới trả tiền sao?

Chỉ có sau khi kết hôn mới là vợ trả tiền chứ?

Hơn nữa anh là nhà tư bản mà ăn một bữa hơn trăm tệ cũng muốn tranh thủ được giảm giá sao?

Tuy tiền không nhiều nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy kiểu này không ổn cho lắm.

Lúc ra ngoài, Lộ Tuyền nhìn Vụ Mang Mang rõ ràng vẫn chưa hoàn hồn lại, anh bèn giải thích, “Anh chỉ mong chúng ta ở cạnh nhau thoải mái một chút.”

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuyền, ông già này chẳng xem mình là người ngoài tí nào nhỉ?

Khi mà quan hệ của con người có thể tiến tới mức trao đổi tiền bạc với nhau thì đúng là thoải mái rồi.

Đến ven đường, tài xế của Lộ Tuyền lập tức bước tới đưa chìa khóa xe cho anh, rồi đi lên một chiếc xe khác, bên trong thùng xe chứa chiếc mô tô của Lộ Tuyền.

Vụ Mang Mang thầm nghĩ phiền phức quá, xem ra Lộ Tuyền thực sự không thích người khác đụng vào mô tô của anh.

Thế thì thái độ lần đó của Lộ Tuyền với cô rất đáng để cân nhắc.

Vụ Mang Mang vốn phải mừng thầm, nhưng trong lòng bất giác lại thấy hơi nặng nề. Cô không dám suy nghĩ sâu hơn về nguyên nhân của nó.

Lúc xe dừng lại dưới tòa nhà của Vụ Mang Mang, Lộ Tuyền tắt máy xe rồi quay sang nhìn Vụ Mang Mang suốt quãng đường tỏ ra rất trầm tư.

Vụ Mang Mang cởi dây an toàn, nói nhanh: “Em lên nhà đây.”

Lộ Tuyền không nói gì, vẫn chỉ lặng lẽ nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang có phần thấp thỏm, đặt tay lên đầu gối, ngoan hiền giống như trẻ con xếp hàng ngồi đợi ăn hoa quả trong trường mẫu giáo vậy.

Nhưng Lộ Tuyền cực kỳ kiên nhẫn, Vụ Mang Mang bất đắc dĩ quay sang nhìn xem anh có ý gì.

Tuy rằng con người thích chinh phục núi cao, nhưng đối với phong ba bão tuyết trên núi thì vẫn thấy sợ hãi, chỉ có thể tôn trọng quy tắc của núi cao.

Tâm trạng anh tốt, gió nhẹ nắng đẹp để bạn trèo lên thì bạn phải trèo. Nếu tâm trạng anh không tốt, phong ba bão tố tuyết trắng trời, thì dù bạn có bản lĩnh đến mấy cũng chỉ có thể ở lại trong nơi trú chân mà ngưỡng vọng, nếu không may thì ngay cả nơi trú chân cũng bị chôn vùi mất.

Thế nên chút tâm tư của Vụ Mang Mang đối với Lộ Tuyền tuyệt đối có thể hình dung bằng thành ngữ “Diệp Công thích rồng¹”.

“Rồng” này hẳn hạ phạm sẽ trấn giữ cô đầu tiên.

Huống hồ cảm giác Lộ Tuyền mang lại cho người khác thực sự rất khó gần.

Thậm Đĩnh tuy lạnh nhạt nhưng bạn biết đằng sau sự lạnh lùng đó che giấu rất nhiều nhiệt tình, chỉ cần bạn có thể phá băng thì bên dưới là một ngọn lửa, có thể thiêu rụi cả sa mạc.

Nhưng Lộ Tuyền lại làm người ta có ấn tượng rằng chẳng có gì khiến anh thấy hứng thú được, lãnh đạm trầm tĩnh đến tận xương tủy, khiến họ bất giác kiểm chế bản tính, không tỏ ra phù phiếm và ấu trĩ.

“Mang Mang, em nên suy nghĩ chuyện dọn đến sống chung với anh đi”, Lộ Tuyền nói.

Vụ Mang Mang sững sốt.

Hiệu suất của nhà tư bản đúng là cao quá?

Lần đầu xem mắt đã xác định quan hệ, đây mới là lần hẹn thứ hai mà yêu cầu sống chung rồi. Vụ Mang Mang không có được hiệu suất đó.

“Không cần thiết phải chung phòng, nhưng nếu chúng ta đã quen nhau để tiến tới hôn nhân thì càng sớm làm quen với cuộc sống của nhau càng tốt cho chúng ta”, Lộ Tuyền nói.

Lỡ như không quen thì chết sớm siêu sinh sớm chứ gì? Vụ Mang Mang trầm nghĩ.

“Em suy nghĩ đi nhé”, Lộ Tuyền mở cửa xe cho Vụ Mang Mang, cùng cô đi vào thang máy, đưa đến tận cửa nhà.

Vụ Mang Mang đóng cửa nhà lại trước mặt Lộ Tuyền, không hề có ý định mời bạn trai của mình vào uống ly nước hay đi vệ sinh gì đó.

Lúc đánh răng, Vụ Mang Mang nhìn mình trong gương, không kìm được xem bàn chải đánh răng là Lộ Tuyền, cắn một cái thật mạnh.

Quan niệm hôn nhân của ông già quả nhiên là thực tế.

Yêu đương hay không đều là trò chơi, quan trọng là hai người ở cạnh nhau có hợp hay không. Hơn nữa còn chẳng buồn lãng phí thời gian với bạn, lập tức yêu cầu được làm quen với cuộc sống của nhau, hiệu suất mới là tất cả.

Chuyện này thực ra không cần thiết, Vụ Mang Mang lập tức có thể trả lời Lộ Tuyền rằng: “Chúng ta hoàn toàn không hợp nhau.”

Thời gian sau đó, Lộ Tuyền biến mất ba ngày, nghe nói là người ta tổ chức một sòng bài lớn tại du thuyền trên biển, chuyên tìm kích thích cho những người lăm tiền có chỗ tiêu phí.

Vụ Mang Mang từ chối lời mời đi cùng Lộ Tuyền, cô là người phải đi làm.

Hơn nữa gần đây bị ông cậu thúc ép, Vụ Mang Mang đã bắt tay vào chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, làm việc trong ngành của cô mà bằng cấp thấp thực sự rất bị kỳ thị.

Môn chuyên ngành thì Vụ Mang Mang nhờ phúc của Tiêu Sâm mà đi cửa sau được, nên chỉ cần đối phó với môn tiếng Anh và Chính trị, Vụ Mang Mang chuẩn bị chuyển sang thành phố khác để học.

Liễu Nhạc Duy rất thắc mắc, Vụ Mang Mang vốn không chịu đi học tiếp sao bất ngờ lại thay đổi?

“Con làm sao vậy?” Bà Liễu hỏi Vụ Mang Mang.

“Con cảm thấy đã đến lúc phải làm một thanh niên tiên tiến có văn hóa có tri thức rồi”, Vụ Mang Mang đáp.

Liễu Nhạc Duy đương nhiên không tin những lời vớ vẩn này của cô, “Cậu ta chê bai con hả?”

Chắc không có nhỉ? Chỉ là lần này lên tàu đánh bạc liệu có bị tiêu yêu tinh khác dụ dỗ đi mất không.

“Đã nói với con từ lâu rồi, con gái học nhiều một chút mới tốt”, Liễu Nhạc Duy hình như rất vui khi người khác gặp họa.

Xã hội hiện đại, bằng cấp không là gì nhưng nếu không có bằng cấp thì vạn lần không ổn.

“Bao giờ bảo cậu ta đến nhà ăn cơm?” Liễu Nhạc Duy lại hỏi.

“Anh ấy chỉ ăn món ăn có sự kế thừa văn hóa, mẹ có được tổ tông truyền lại không, thưa bà Liễu?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Đề ý vớ vẩn”, bà Liễu hừ mũi.

Chuyện ăn mặc ở đi lại của bà Liễu bây giờ đã rất tỉ mỉ rồi, nhưng so với những gia đình giàu có mấy đời truyền lại thì bà không bằng.

Nên họ nhìn thì thấy người ta toàn đề ý những thứ không đâu.

Mà những gia đình kia nhìn xuống thì cảm thấy mùi bùn trên người bạn còn chưa ráo.

Liễu Nhạc Duy tuy chế giễu một câu nhưng thâm điếm qua một lượt những người họ Lục ở thành phố này, có hai gia đình rất khá, từ đời trước đã kinh doanh phát đạt, kiêu căng ngạo mạn kinh khủng, kỳ thực trên bảng xếp hạng giàu có đã bị rớt xuống khỏi năm mươi hạng đầu rồi.

Liễu Nhạc Duy rất nghi ngờ rằng với tính cách của Vụ Mang Mang liệu có thích ứng được với gia đình như thế không.

Bà Liễu nói: “Con xem bộ dạng con bây giờ cứ như Tôn Ngộ Không bị đè dưới Ngũ Hành Sơn ấy chẳng có tinh thần tẹo nào. Hay là mẹ tìm một người khác cho con nhé?”

Được thì đương nhiên là được, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ, thế chẳng phải là đắc tội đến chết với Lộ Tùy ư?

“Mẹ cứ ướm trước đi, chờ bên này thất bại rồi lại tính.” Vụ Mang Mang nói.

“Con tìm cơ hội về nhà cậu ta gặp người lớn đi”, Liễu Nhạc Duy đề nghị với Vụ Mang Mang.

“Hả?” Vụ Mang Mang không kịp phản ứng.

Liễu Nhạc Duy cảm thấy Vụ Mang Mang thật chẳng thông minh tí nào, “Nếu con có thể làm người lớn bên đó vui lòng thì sau này con sẽ sống thoải mái, nếu nhà cậu ta không thích con thì hai đứa chắc sẽ nhạt thôi.”

Gần đây Thẩm Kính Mi ra nước ngoài thăm con gái, Liễu Nhạc Duy cũng không hỏi kỹ về nhà họ Lục kia, Vụ Mang Mang lại không biết gì cả, Liễu Nhạc Duy cảm thấy lo âu phiền muộn muốn chết.

Vụ Mang Mang thấy bà Liễu cau mày thì nổi quạu, “Chỉ tại mẹ, không chịu hỏi thăm cho kỹ mà đẩy con vào hổ lửa, bây giờ lại làm khó con.”

Liễu Nhạc Duy cũng cáu tiết: “Mày ngốc nghếch còn trách mẹ, hôm xem mắt mày câm à, tự mày không biết từ chối hả? Lại còn theo người ta đến biệt thự ở qua đêm.”

Vụ Mang Mang nghẹn lời, “Nếu con mà dám từ chối thì có cần như bây giờ không?”

Vụ Mang Mang thậm chí thề trong bụng, nếu con mà nở ra từ hòn đá thì mẹ xem con có dám đá Lộ Tùy không.

Thực ra Vụ Mang Mang không thành thật với bản thân, nếu cô không giữ thái độ ném thử cá nóc xem có bị ngộ độc chết hay không, thì cô cũng chẳng đến nỗi không dám trái lời Lộ Tùy.

Liễu Nhạc Duy cảm thấy Vụ Mang Mang quá vô lý, đang định mắng thì lại nghe điện thoại của cô đổ chuông.

Vụ Mang Mang chỉ vào điện thoại, nói bằng khẩu hình với bà Liễu, “Chính là anh ấy.”

Điện thoại cứ réo mãi, “Anh là quả táo già táo già của em, yêu anh thế nào cũng không thấy nhiều, gương mặt già đen đúa đập vỡ trái tim em, đốt cháy ngọn lửa lửa lửa lửa lửa trong lòng em...”

Liễu Nhạc Duy vô cùng bất lực, Vụ Mang Mang ghi âm cái gì lung tung loạn xạ thế này.

Ghi chú:

1. Là một thành ngữ của Trung Quốc. Truyện kể rằng xưa kia có một người tên Diệp Công rất thích rỗng, đến nỗi vật dụng, quần áo trong nhà ông ta đều trang trí hình rỗng. Rỗng nghe chuyện cảm động mới tìm tới, Diệp Công nhìn thấy rỗng thật thì sợ mất mật, mặt cắt không còn hột máu. Ngụ ý của câu thành ngữ này là châm biếm những người ngoài mặt tỏ ra rất say mê một sự vật nào đó nhưng thực ra lại không thật lòng. (BT)